

DERLIŲ NUIMDAMI, SPARTĄ IR DARBŲ KOKYBĘ

VISŲ SALIŲ PROLETARAI, VIENYKITES!

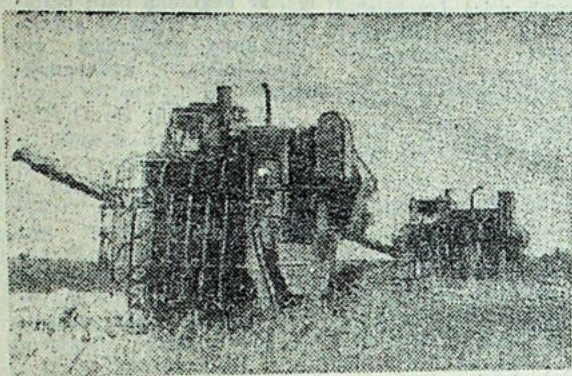
KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Eina nuo 1948 m. KETVIRTADIENIS Nr. 108(4148)

Anykščiai, 1980 m. rugsėjo mėn. 711 d. Kaina 2 kap.

Rajono
spaudos
centras
„Derlius-
80“
praneša:

Galrelė nekelčia šeimininko

Geriausiojo rajono kombainininko galrelę ketvirtą kartą iškovoję Surdegio kolūkio mechanizatorius Benediktas Masilionis. Užvakar pirmūno kombainą papuošė ketvirtoji žvaigždutė, byojanti, kad jo šeimininkas jau prikūlė virš 400 tonų šiurmečio derliaus. Kombainininkų grupė, kurioje dirba Benediktas Masilionis, Stasys Tidikis ir Rimantas Mikulys tęsė pirmąją Surdegio kolūkyje. Per praeitą savaitę jie prikūlė 285 tonas grūdų.

Šiandien arba ryt ketvirtą žvaigždutę papuoš ir surdegio Antano Labakojos kombainą.

Kombainininkų kolektyvas, kuriame dirba du geriausi rajone, jau sudaro derlių nuo 1300 hektarų ploto.

Jaunieji lygiuojasi i Bieliūną

Vakar geriausiojo rajono jaunojo kombainininko galrelę, susumavus praeitos savaitės pjūties rezultatus, LLKJS Anykščių rajono komiteto antrasis sekretorius K. Morkvėnas įteikė Levaniškio kolūkio darbininkui darbo pirmūnui Vladui Bieliūnui, nuo pjūties pradžios prikūlusiam pusei šimto tonų grūdų. Jaunasis mechanizatorius jį iškovojė antrąjį kartą. Nuo pirmūno ne ką atsilieka aukštakalnis Jurijus Politovas, pirmąsį antrąjį ir trečiąjį pjūties savaitės. I Vladą Bieliūną lygiuojasi ir kiti jaunieji rajono javakirčiai.

J. Jurevičius
Rajono spaudos centro
„Derlius-80“ narys

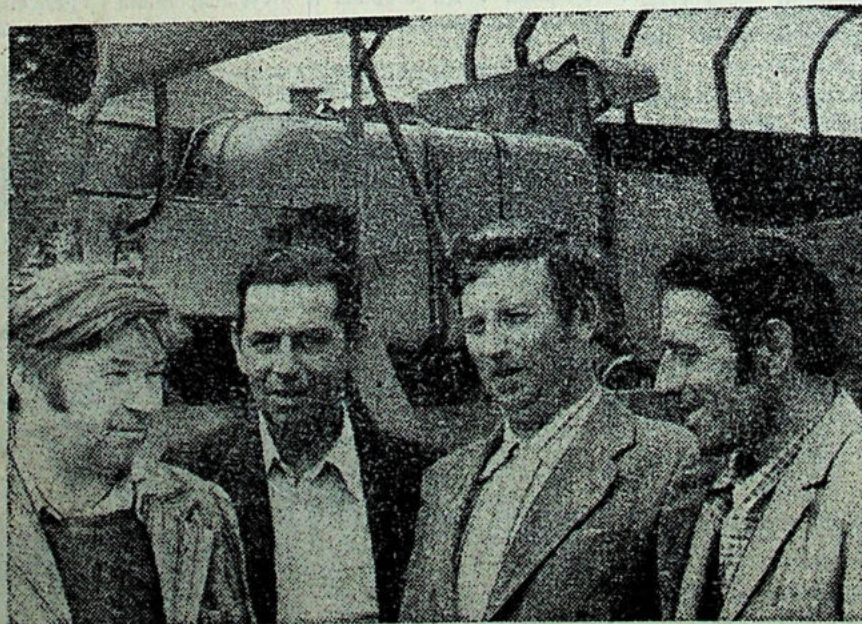
Svogūnų plantacijose — talkininkai

Net 36 hektarus svogūnų auginą Raguvėlės tarybinio ūkio daržininkai. Padėti sudoroti jų derlių į talką žemdirbiams atvyko penkiasdešimt Kauno politechnikumo moksleivių.

Talkininkų pagalba mums visad labai praverčia, nes pagrindiniai šio daržo kultūrų tenka nurinkti rankiniu būdu, — pastebėjo ūkio direktorius J. Neliubšis. — Svogūnų derlius subrendo neblogas, darbo jaunimui užteks visam mėnesiui, juo labiau, kad šiemet realizacijai numatyta svogūnų pardavimo planą su papildoma užduotimi (290 t) numatome įvykdyti su geru kaupu.

Iš pat pirmųjų dienų raguvėliečiai pasirūpino, kad svečiai iš Kauno jautų nuosirdų, šeiminkiską rūpestį. Jų patogumui naujausia spauda, radijas, televizorius. Sekmadienį numatyta pirmoji turistinė išvyka po literatūrinės Anykščių krašto vietas, rengiamasi susitikimui su raguvėliečių Didžiojo Tėvynės karo veteranu J. Miškinium.

V. Limaitė

Vienuolika Sodininkystės tarybinio ūkio javakirčių saulėtomis dienomis nupjauė po 45 hektarus vasarą, prikūlė po 120–130 tonų grūdų. Nuo javapjūties pradžios geriausiai sekasi Stasiui Matuliui, kurio sąskaitoje 250 tonų. Gi praeitą savaitę šaunčiausiai pasidarbovo Juozas Ražanas. Šis patyręs kombainininkas ypatingą dėmesį kreipia į pjūties kokybę, ūkio specialistai neretai jo darbą rodo pavyzdžiu kitiems.

J. Jurevičiaus nuotraukoje: grupė patyrusių Sodininkystės tarybinio ūkio javakirčių (iš kairės) Serapinas Lelita, Jonas Ražanas, Stasys Sablavičius ir praeitos savaitės soclenktyniavimo nugalėtojas Juozas Ražanas.

GRETA RIKIUOKIME!

Pirmaujantys rajono kombainininkai
šių metų rugsėjo 8 d.

Ūkio pavadinimas	Kombainininko pavardė, vardas	Kombaino markė	Nupjovė sut. et. ha javų	Prikūlė tonų grūdų	Pamainos iš dirbės sut. et. ha
Surdegis	Masilionis Benediktas	SK-5	281	384	11,7
Surdegis	Labakojis Antanas	SK-5	250	332	10,4
„Gimtoji žemė“	Staševičius Antanas	SK-5	201	280	10,6
„Aukštakalnis“	Šiaučius Petras	SK-3	177	251	9,4
„Už taiką“	Zvirblis Vladas	SK-5	210	208	8,1

Pirmaujantys rajono jaunieji kombainininkai

Levaniškis	Bieliūnas Vladas	SK-5	120	224	8,9
„Aukštakalnis“	Politovas Jurijus	SK-5	139	203	7,1
Kurkliai	Kavaliauskas Virgaudas	SK-6	129	219	6,8

KAI STINGA REIKLIOS KONTROLĖS

Užsileisusi grūdinių kultūrų pjūtis vienon krivon sutraukė nemažą neatidėliotinai skubių rudens darbų, žemdirbių ragina kuo našiau ir originaliau išnaudoti kiekvieną darbininko valandą.

— Rūpi pasižiūrėti, kokios pastangos lydi sultingųjų pašarų gamybos eigą, — išdėstė atvykimo priežasčių Skiemonių kolūkio vyr. agronomui Zbislavui Teresevičiui.

— Susilosavome jau be maž didesnę pusę visų kukurūzų, — neslėpė pasitenkinimo pašnekovas.

Gera, kad su tuo darbu ilgai neužgaistama, bet optimizmo liko kur kas mažiau, kai atvykome į Miškininkų brigadą, kur ūkio šeimininkai buvo įpusėję užkrauti 400 tonų talpos silosą tranšėja. Kas pirmiausia badė akis — abipus tranšėjos galų telksančios purvo balos.

Nori nenori, bet jose prisijė

kepurnėlis visai žaliąją masę gabenantį techniką, kuri, savo ruožtu, netruko palikti priverstinių „purvo vonių“ pėdsakus ir ant minamo kaupo... Šitaip su purvais sumaišota masė ne tik blogai rūgės, bet ir kelia realių pavojų, jog tokiu silosų pašėrus gyvulius, gali sukelti jiems virškinamojo trakto susirgimus. Žemėją silosą masės dalį ūkio šeimininkai pažadėjo nedelsiant nukasti, atvalyti. Visų tų papildomų rūpesčių būtų išvengta, jei laiku būtų susiprasta iš abiejų tranšėjos galų bent jau šiaudų pakreikti... Kodėl niekas lig šiol nesusitokėjo tai padaryti, pirmučiausia reiktų pasiteirauti brigadininką Antaną Leščį. Tai jis tiesiogiai atsakingas už minėtos silosos tranšėjos užpildymą.

Jaudina ir kitas dalykas — pernelyg lėta pati silosavimo darbu eiga. Suprantama, kad nusistovėjus giedresniems orams, didžiausias dėmesys ūkyje rodomas iš laukų parkeliaujančiam grūdai. Bet vargu ar su bet kokių šeiminkiskumu galima suderinti tą faktą, jog antai minėtoji Miškininkų silosos tranšėja minama dar nuo rugsėjo 3 dienos, tačiau ir šiandien sunku spėlioti, kada šioji darbai užsibaigs. Tik aišku vieną, jog taip rikiuojant darbus, geros ruošimo pašaro kokybės sunku tikėtis. Ką ne ką, o skiemonietis tai turi pastebimai jaudinti, nes ūkyje sukaupti palyginti menkučiai šieno ištekčiai, nepasigirsi ir žolės miltų gausumu.

Tokią pat pastabą tenka

pasakyti ir kaimyninio Cerniachovskio kolūkio šeimininkams, nes silosavimo darbai čia užsitęs dar labiau. Vėgi tos pačios bėdos, apsaugant minamą masę nuo žeminių ir purvo. Kai ūkio vyr. agronomai Birutėi Adamonienei buvo priminta, jog žemėtas silosas gali pakenkti gyvulių sveikatai, pašneko vė ne kiek nesutruko, girdi, tokį sunkų rudenį, kai dargi traktoriai laukuose klimpstą, be purvo neapsieisi... Sultikim, kad tai buvo pasakyta juokais, bet tuo pačiu tokios nuotaikos nemažiau iškalbingai rodo, kad ūkyje į sultingųjų pašarų kokybės reikalus vis tik žiūrima gerokai pro pirštus. Nesinori tvirtinti, jog tiek skiemonietis, tiek cerniachovskietis būtų primirę silosavimo darbų technologiją, tačiau konkreti pirmadienį šioji stebėtųjų darbų eiga verčia dar sykį pakartoti pagrindinius kokybiško pašaro gaminimo momentus. Pirmiausia būtinai tinkamai paruošti tranšėją, jos galuose pakreikti šiaudų. Silosuojamą masę minti ne tik dienos, bet ir nakties metu, stengtis, jog tranšėja būtų užkrauta per 2–3 paras. Užbaigus krauti tranšėją užpildyti smulkintais šiaudais ar pelais, uždengti durpėmis, kad masė nesusaltų ir būtų lengvai išimama žiemą.

Pr. Mažeikis
Rajono veterinarinės
laboratorijos direktorius,
L. Vaitonis
Rajono spaudos centro
„Derlius-80“ narys

Respublikinio soclenktyniavimo nugalėtojų gretose

Šiomis dienomis buvo išaiškinti gyvulininkystės ir paukštinkystės padalinių, tapusių respublikinio socialinio lenktyniavimo nugalėtojais pagal 1979–1980 metų žiemojimo laikotarpio eigą, rezultatai. Darbščiausiųjų respublikos fermų kolektyvų tarpe matome ir trejetą mūsų rajono gyvulininkystės padalinių dirbančiųjų kolektyvų. Nugalėtojų gretose: „Anykščių šilėlio“ kolūkio Burbiškio penimų kiaulių ir paršavedžių ferma, Anykščių sodininkystės tarybinio ūkio Seimyniškių galvijų penėjimo ferma bei Jakšiškių tarybinio ūkio Medžiočių skyriaus Janonių brigados avių ferma.

K. Litvinas

Spartakiečių našus darbas — suvažiuavimo garbei

Šių metų pradžioje veltinių veltimo fabriko „Spartakas“ dirbantieji, stengdamiesi našiu darbu pažymėti baigiamuosius dešimtojo penkmečio metus, savo prisilmtuose socialistiniuose įsipareigojimuose buvo numatę šiemet realizuoti viršplaninės produkcijos už 20 tūkstančių rublių, pagaminti viršum plano 1000 porų veltinių, darbo našumą, palyginus su 1979 metais, padidinti 0,5 proc. ir darbo laiko nuostolius sumažinti 10 procentų.

Kad savo užmojus spartakiečiai paremia konkrečiais darbais, akivaizdžiai liudija tik ką susumuoti šių metų aštuonių mėnesių pagrindiniai gamybiniai ir ekonominiai rodikliai. Fabriko dirbantieji, per tą laiką produkcijos realizacijos užduotį įvykdę 102,5 procento, realizavo vartotojams viršplaninės produkcijos už 72 tūkstančius rublių, o bendrosios produkcijos šių metų aštuonių mėnesių gamybos planą įvykdę 101,3 procento, pagamindami už 38 tūkstančius rublių produkcijos daugiau, negu buvo planuota. Ypač našiu darbu savo prisilmtus įsipareigojimus ženklina šio fabriko veltinės avalynės gamintojai, kurie 8 mėnesių užduotį viršijo 4 procentais. Jie jau pagamino viršum plano 1000 porų veltinių ir tokiu būdu įvykdė užsibrėžtą šiemetams prisilmtuosius socialistiniuosius įsipareigojimus viršplaninės produkcijos pagaminimo

apimtį. Savo gamybiniais pasiekimais gali pasidžiaugti ir techninio veltinio cecho dirbantieji, kurių sąskaitoje 10 tonų statybinio ir techninio veltinio pagaminta daugiau, negu planuota.

Fabriko pirminės partinės organizacijos sekretorė M. Navickienė, pasakodama apie šios įmonės darbštuolius ir darbo veteranus, ypač šiltus atsiliepimus skyrė komuni-

ty — veltinių veltėjo Viktoro Cholino, techninio veltinio formuotojos Jadvygos Girkienės, veltinių pagrindų formuotojos Feodosijos Latatujevos ir kitų darbo pirmūnų adresu, kurie, rodydami pavyzdį, per dešimtojo penkmečio ketverius metus ir aštuonis mėnesius yra įvykdę net 6 metų asmeninės gamybinės užduotis. Tokių gražių laimėjimų pasiekusių ir dabar jau vienuoliktojo penkmečio antrųjų metų sąskaitos dirbančių fabrike šiuo metu yra 15 darbo pirmūnų, o 59 darbininkai jau įvykdę savo asmenines dešimtojo penkmečio užduotis. Neatsitiktinai fabriko darbštuolės — veltinių šlifautoja Nijolė Medžiuiolienė, karšimo mašinų operatorės Elena

Grigaliūnienė ir Birutė Mačiukienė bei daugelis kitų — net 48 fabriko gamybos pirmūnai — už sėkmingą dešimtojo penkmečio užduotį įvykdymą buvo apdovanoti šiais metais Lenino garbės raštais.

TSKP CK 1980 m. birželio plenumo nutarimų įkvėptas ir savo praktine veikla stengdamasis atsiliepti į partijos Centro Komiteto nutarimą „Apie socialistinį lenktyniavimą dėl TSKP XXVI suvažiuavimo deramo sutikimo“, fabriko „Spartakas“ dirbančiųjų kolektyvas išanalizavo savo galimybes ir nutarė šio suvažiuavimo garbei prisilmti papildomus įsipareigojimus 1980 metams.

Įsipareigojimuose numatyta šiais baigiamaisiais dešimtojo penkmečio metais metinę produkcijos realizacijos užduotį įvykdyti 3 dienomis anksčiau, papildomai realizuoti viršplaninės produkcijos už 30 tūkstančių rublių, pakelti darbo našumą, lyginant su 1979 metais, 0,7 proc., papildomai įdiegti dvi darbo mokslinio organizavimo ir valdymo priemones, sutaupyti 5 tonas vilnos.

Savo prisilmtus papildomus socialistinius įsipareigojimus šio fabriko dirbantieji pasiryžę įgyvendinti dar aktyviau įsijungdami į socialistinį lenktyniavimą sąjūdį, užtikrindami ritmingesnį ir našesnį darbą visuose darbuose.

S. Vaitkus

KONSULTACIJA

Atsakant į karo dalyvių klausimus

Neretai būvę Didžiojo Tėvynės karo dalyviai kreipiasi į Anykščių tarprajoninio karinio komisariato darbuotojus, prašydami atitinkamų paaiškinimų įvairiais klausimais. Kad geriau būtų informuoti žmones, į keletą būdingesnių klausimų suteikiu atsakymus šio laikraščio numerioje. Anykščių karinio komisariato komisaras STASYS LIAUGMINAS.

Stai keletas Didžiojo Tėvynės karo dalyvių prašė paaiškinti, kas laikomas Didžiojo Tėvynės karo dalyviu ir kas iš jų turi teisę naudotis taikomomis lengvatomis.

ATSAKYMAS: Didžiojo Tėvynės karo dalyviams priklauso kariai ir laisvai samdomi asmenys, TSRS Ginkluotųjų pajėgų gretose dalyvavę koviniuose veiksmuose Didžiojo Tėvynės karo frontuose ir partizanų junginiuose, pagrindinio dalyviai, o taip pat kiti asmenys, apdovanoti medaliais „Už pergale prieš fašistinę Vokietiją Didžiąjame Tėvynės kare 1941–1945 metais“ arba medaliais „Už pergale prieš Japoniją“. Šių medalių pažymėjimuose įrašyta atitinkamai: „Už dalyvavimą Didžiąjame Tėvynės kare“ ir „Už dalyvavimą koviniuose veiksmuose prieš japoniškuosius imperialistus“.

Iki 1978 metų lengvatoms ir pirmenybė buvo pagrindiniai skiriamos karo invalidams ir žuvusių karių šeimos. Remiantis TSKP CK ir TSRS Ministrų Tarybos nutarimais, priimtais 1978 m. lapkričio 10 d. ir 1980 m. vasario 21 d., lengvatoms ir pirmenybė numatytos ir karo dalyviams, kurie atliko karinę tarnybą veikiančioje armijoje bei partizanams, dalyvavusiems koviniuose veiksmuose.

Todėl pažymėjimus, duodančius teisę naudotis lengvatomis ir pirmenybe, gauna ne visi karo dalyviai.

Gaunamuose laiškuose pažymima, kad dabartiniu metu kariniai komisariatai išaiškina ir pristato apdovanojimui Didžiojo Tėvynės karo dalyvius, sužeistus mūšiuose, bet neturinčius vyriausybinių apdovanojimų. Laišku autoriai prašo papasakoti apie sužeistų kovoje asmenų pristatymo apdovanojimui tvarką.

ATSAKYMAS: Dabartiniu metu kariniai komisariatai tęsia darbą, susijusį su paieškomis ir pristatymu apdovanojimui TSRS ordinais ir

medaliais aktyvių Didžiojo Tėvynės karo dalyvių, kurie buvo sužeisti mūšiuose, bet neturintys nė vieno vyriausybinių apdovanojimų.

Sužeidimo patvirtinimui frontininkai privalo pateikti karinės medicinos įstaigos, kurioje jis gydėsi, dokumentą arba TSRS Gynybos ministerijos Karinio medicinos muziejaus pažymą.

Kai kurie karo dalyviai savo laiškuose pateikia tokius atvejus, jog karo metu jie buvo pristatyti apdovanojimui, bet buvo greit sužeisti ir apdovanojimų negavo, nes po gydymosi pateko į kitus dalinius. Laiškuose klausima, ar negalima būtų patikrinti, ar iš tikrųjų šie sužeistieji buvo apdovanoti vyriausybinių apdovanojimų?

ATSAKYMAS: Po Didžiojo Tėvynės karo ir dabartiniu metu Pabaltijo karinės apygardos kadrų valdyba ir kariniai komisariatai sistemingai atlieka darbą, siekiant išaiškinti asmenis, apdovanojimus TSRS ordinais ir medaliais karo metu ir vėliau, kuriems ne dėl jų kaltės ir priežasčių nebuvo įteikti tie apdovanojimai.

Tikslu pasitikrinti apie galimą apdovanojimą reikalinga pagal gyvenamąją vietą paduoti kariniam komisariatui pareiškimą, parašytą nustatytos formos blanku, kuriame reikia nurodyti pavardę, vardą ir tėvo vardą, karinį laipsnį, gimimo metus ir vietą, tautybę, pareigas ir dalinį, kuriame pareiškėjas tarnavo pristatymo apdovanojimui momentu, o taip pat savo namų adresą. Karinis komisariatas nusiunčia šį pareiškimą patikrinimui į aukštesnius organus.

Jeigu pas apdovanojamą yra išlikusios pažymos, liudijantys apie teisę gauti medaliams už miestų gynybą, išvadavimą ir paėmimą, jis būtina pateikti kariniam komisariatui patikrinimui dėl medalių vėlesnio įteikimo.

Jeigu pas apdovanojamą yra laikinas pažymėjimas vyriausybiniam apdovanoji-

mu, jis irgi pateikiamas kariniam komisariatui, tikslu jį pakeisti į nuolatinę ordino knygutę arba pažymėjimą medaliu.

Kai kurie karo dalyviai prašo papasakoti, kas apdovanojamas „TSRS Ginkluotųjų pajėgų veteranas“ medaliu?

ATSAKYMAS: Medalium „TSRS Ginkluotųjų pajėgų veteranas“ apdovanojami karinės tarnybos darbuotojai, nepriklausomai atitarnavę TSRS Ginkluotuosiose pajėgose 25 ir daugiau kalendorinių metų, paliusuojant juos iš būtiniosios karinės tarnybos į atsargą arba dimisiją.

Dabartiniu metu kariniai komisariatai pagrindiniai jau baigę įteikinti šiuos medalius asmenims, paliusuojantiems iš būtiniosios karinės tarnybos iki paskelbimo 1976 m. gegužės 20 d. TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Isako „Apie medaliu „TSRS Ginkluotųjų pajėgų veteranas“ įsteigimą, ir esantiems atsargoje bei dimisijoje. Tačiau ir dabar kariniai komisariatai išaiškina atskirus veteranus, kurie dėl tam tikrų aplinkybių nebuvo laiku pristatyti apdovanojimui šiuo medaliu.

Asmenims, kurie turi pagrindą būti pristatyti apdovanojimui „TSRS Ginkluotųjų pajėgų veteranas“ medaliu, reikia kreiptis pagal gyvenamąją vietą į karinį komisariatą.

Ryšium su tuo, kad dabar jau pradamas Didžiojo Tėvynės karo dalyviams, turintiems laikinus pažymėjimus, pakeitimas į nuolatinius pažymėjimus, kai kurie karo dalyviai prašo paaiškinti apie šių dokumentų pakeitimo tvarką.

ATSAKYMAS: Didžiojo Tėvynės karo dalyviai, kurie turi laikinus pažymėjimus, arba tie, kurie šių laikinų pažymėjimų yra negavę, bet dalyvavę Didžiojo Tėvynės karo metais koviniuose veiksmuose, privalo atvykti į karinį komisariatą dokumentų apiforminimo reikalui ir pateikti čia laikinus pažymėjimus bei kitus dokumentus, patvirtinančius apie jų karinę tarnybą Didžiojo Tėvynės karo metais.

Sutikslinus kariniame komisariate šiuos dokumentus, ne anksčiau kaip nuo šių metų spalio 15 dienos vyks kariniame komisariate nuolatinį pažymėjimų įteikimas.

GERIAUSI PIENO PRODUKTAI BET...

Pasakoja Anykščių sviesto gamyklos vyr. inžinierius A. TUNKEVICIUS

Utenos pieno kombinate įvyko šio kombinato susivienijimo įmonių gaminamų pieno produktų kokybės apžiūra. Plena, grietinė, kelyra, sūrius, varškė vežėme į Uteną ne tik mes, anykštėnai. Čia savo gaminius atvežė ir Ignalinos, Švenčionių, Zarasų sviesto gamyklų darbuotojai. Kokybės apžiūros komisija, patikrinusi visų penkių rajonų sviesto gamyklų produkciją, geriausiai pripažino anykštėnų pateikiamus pieno produktus. Mūsų gamyklos vyr. meistrė Filomena Miškinaitė buvo apdovanota Utenos pieno kombinato garbės raštu. Dabar mums teks garbę atstovauti Utenos pieno kombinatui respublikinėje varškės gaminių apžiūroje, kuri vyks Rokiškio sūrių gamykloje šio mėnesio pabaigoje.

Džiaugiantis geru mūsų gamyklos produktų įvertinimu, reikia pažymėti, kad

KOLEKTYVINIS DARBAS

2 psl. 1980, IX, 11

anykštėnai dar ne visada šviežius varškės ir pieno produktus nusiperka rajono parduotuvėse. Tuo, kad vartotojas gautų šviežią pieną, varškę, grietinę, kelyrą, turėtų labiau pasirūpinti prekybininkai. Stai į „Vorutos“ parduotuvę pieno produktai iš mūsų gamyklos vežami kartą per dieną ryte, atidarrant parduotuvę. Visą dieną pienas, varškė laikomi šiltoje parduotuvės patalpose. Ar negalima pasirūpinti, kad dalis pieno produktų iš gamyklos būtų paimama baigiantis darbo dienai arba bent jau prieš pietus? Tuomet anykštėnai, eidami iš darbo, gautų šviežią pieną, varškę, grietinę. Ant pieno maišelių, varškės ir kitų gaminių yra skaičiai, kuriuo pažymėta diena, kada produktas pagamintas. Jeigu pirkėjas, nusipirkęs vakarykštį ar užvakarykštį pieną, lieka nepatenkintas jo kokybe, tai jau ne gamyklos, o prekybininkų darbo problemos. Juk pieno realizavimo laikas — 20 valandų, kefyro — 36 valandos, varškės — dvi paros, grietinės — trys paros. Jeigu į kaimo parduotuves greitai gendantys pieno produktai atvežami tik du kartus per savaitę, tai pirkėjams jie patenka jau pasenę. Kad vartotojai mūsų gamyklos produktais būtų patenkinti, norisi paprašyti prekybininkus į parduotuves juos vežti mažesniais kiekiais, tačiau žymiai dažniau, tuomet jie neužsigulės ir gyventojai juos gaus šviežius.

Su dar vienu prašymu norisi kreiptis ir į vartotojus. Sviesto gamyklos darbuotojai, teikdami anykštėnams grietinę, nuolat susiduria su problema, kurią sudaro patys pirkėjai, kaupdami namuose grietinės indelius. Prašome pirkėjus indelius laiku grąžinti į parduotuves. Nuo to priklausys, ar visi gyventojai sekančią dieną galės apsirūpinti grietine.

Kad mūsų rajono gyventojai mėgsta pieną ir grietinę, byloja skaičiai. Vasarą per dieną būdavo parduodama net po 20 tonų pieno ir jo produktų.

„Gintaro“ kolūkyje darbymečio dienomis laukuose pietauja apie 50 mechanizatorių, laukininkų. Kolūkio valgykloje skaniai pagamintus pietus išvežioja tam tikslui pritaikyta mašina, kurios kėbule įruoštas stalas, suolai. Nuotraukoje matome pietaujančius kombainininkus.

Keturiasdešimt metų prie avilių...

Liudą ir Joną Petronius vasaros metu sunku rasti namuose. Išties dienas jie praleidžia „Lenino keliu“ kolūkio bityne. Liuda Petronienė — kolūkio bitininkė. Šiame darbe ji jau ne naujokė, nes bitininkauja jau išties dešimtmečius. Pirmoji pažintis su bitėmis prasidėjo namuose, kur josios tėvai turėjo keletą bičių šeimų. Mergina dažnai atėdavo padėti motinai tvarkytis prie avilių, kopinėti medų. O kai suėjo dvidešimt — pati savarankiškai pradėjo namuose bitininkauti.

Kolūkio bityne ji jau dirba apie penkiolika metų. Anksčiau dirbo buhalterė, tačiau dėl sveikatos, šeimyninių aplinkybių nusprendė pakeisti specialybę. Tuomet, prieš penkiolika metų, kolūkyje tebuvo vos dvidešimt bičių šeimų. Atrodė, kad tokio bityno kolūklui pilnai pakanka. Bet kai bitininkauti pradėjo darbtį, mylinti bites, gamtą, moteris, paaiškėjo, kad bityną reikės plėsti, didinti, kad jis ūkiui pradės nešti ne nuostolius, bet naudą. Dabar bitynė — aštuoniasdešimt bičių šeimų. Ir bitės yra labai naudingos. Tuo akivaizdžiai įsitikino „Lenino keliu“ kolūkis, jau virš dvidešimt metų kartu su kitomis žemės ūkio šakomis sėkmingai vystydamas ir bitininkystę. „Lenino keliu“ kolūkis specializuojasi dau-

giamečių žolių auginime. Bitės labai daug pasidarbuoja apdulkindamos dobių bei kitų daugiamečių kultūrų žiedus. Todėl ūkyje pastoviai dera neblogi daugiamečių kultūrų derliai. Už realizuotus dobius gauname nemažai pajamų, valstybė papildomai skiria ūkiui kombinuotų pašarų. Neblogai ūkiui sekasi vykdyti ir medaus surinkimo planus. Praeitais metais tarp rajono bitininkų Liuda Petronienė užėmė antrąją vietą.

Dabar „Lenino keliu“ kolūkio bitynė pats darbmetis — kopinėjamas medus. Čia ir galima sutikti besidarbuojančius Liudą ir Joną Petronius. Bitininkės vyras Jonas — taip pat bitininkystės entuziastas. Jis visuomet mielai padeda savo žmonai. O rūpesčių bitynėje juk pakanka visais metų laikais. Svarbu, kad bitėms pakaktų maisto, kad jos būtų išvežamos į plotus, kur auga medingieji augalai. Žiemą reikia rūpintis, kad bitės nesusaltų, neuždustų, kad avilių neužklotų sniegas...

Liudai Petronienel jau šešiasdešimt metų. Tačiau moteris, bitininkystei pašventusi apie keturiasdešimt savo gyvenimo metų, dar nežada atsiseivinti su savo darbu, tokia pat žvali ir energinga ji kasdien atsuka prie avilių...

Vyt. Bagdonas

Šventosios ir Nevėžio pakrantėse

Baigiantis vasarai, Kurklių kolūkio moterų taryba suvienijo ekskursiją po Šventosios ir Nevėžio bei jų intakų pakrantėse įsikūrusias gražiausias gyvenvietes ir sodybas.

Kurkliečiai neabejingi gamtai ir grožiui. Jie sielosi įlankos teršimo, tuo pačiu rūpinasi Virintos ir Šventosios upių vandens tyrumu. Tarybiniais metais žymiai išaugo ir pagražėjo Kurklių gyvenvietė, kurios pagrindinės gatvės asfaltuotos ir apželdintos. Kurklių kolūkio moterų tarybos iniciatyva kasmet vyksta gražiausiai tvarkomų sodybų konkursai. Kolūkio valdyba yra priėmusi gerą nutarimą, kad iki 3 metų plotai sodybose, apsodinti dekoratyviniais želdiniais ir gėlynais, neįskaitomi į kolūkiečio sodybinį sklypą. Taip sudarytos puikios sąly-

gos kurti sodybų grožį. Dabar ir pačiame Kurklių kolūkyje jau yra nemažai gražių sodybų, kuriose malonu pabuvoti svečiai ir pailsėti patiems šeiminiams. Žiedų ir tvarkos mylėtojų gretose matome Juozą Zavaliauską, Romą Kavaliauską, Anelę Matulienę, Danguolę Vaitiekūnienę ir daugelį kitų, kurie daug poilsio valandų skiria savo sodybų, o tuo pačiu ir kolūkinės gyvenvietės grožio puoselėjimui.

Dauguma šių entuziastų ir užpildė autobusą, kuris pajudėjo Ukmergės link. Pirmiausia aplankėme seniausios miesto gėlininkės Vandos Andrijauskienės sodybą (Klaipėdos g. Nr. 46). Plačios žalios vejos fone žydi daug rožių ir kitų vertingų dekoratyvinių medelių. Namo sienas puošia stambiažiedės raganės. Puikus baseinas šio fontano ir pavėsinės byloja, kad šios sodybos darbiniai šeiminiškai grožį kūrė ne vieną dešimtmetį.

Šventosios upės pakrantėje, Gegužės g. Nr. 44a, radome Veronikos Stankevičienės sodybą, kuri pripažinta gražiausia Ukmergės mieste. Sodybos puošmena — atraminės sienelės ir laiptai iš lauko akmenų, du vandens baseinai su fontanais ir žydinčiomis raudonomis vandens lelijomis. Daug žydinčių rožių, rodendronų, futsijų ir kitų retų gėlių. Ant dailios tvorėlės pakibusios stambiažiedės pilnavidurės

nukeltai 4 pusl.

Vienas vaikas stiprus, apdovanotas neregėta jėga, kitas silpnutis ir nesveikas, vienas gražus ir lankstus, kitas nevikrus ir nevalingas, vienas auga blogoje šeimoje, kuri jį tik žaloja, kitas auga tarp gerų, darbščių brolių ir kultūringų tėvų.

Skirtingi vaikai peržengia kiekvienos mokyklos suolą, dar skirtingesni ateina į pagalbines mokyklas.

Sešiolika pedagogių moterų kiekvieną rytą skuba į Aulelių pagalbines mokyklas. Šešiolika nešasi tikėjimą gražia savo auklėtinų rytdiena. Sešiolika kiekvieną rytą pasirengusios gydyti sunkiausias žaizdas, gydyti ne medikamentais, o gerumu, moteriška šiluma, motinišku švelnumu.

kuriuos be galo sunku pamilti, nes jie kiekvieną dieną kuo nors nusižengia.

Prieš metus šeštoji „A“ nedavė ramybės internatui ne tik vadovams, bet ir visiems. Grupėje kasdien liejosi ašaros, klestėjo agresyvumas ir smurtas. Per ilgus darbo metus specialiose mokyklose nemačiau tokios sunkios klasės.

Vaikai dažnai kažką kankina. Pavyzdžiui, musę, vorui nutraukia kojas... kankina įvairiai, įvairiomis dingstimis. Bet kad kankindamas jaustų malonumą, liktų patenkintas aukos kančiomis, šauksmais, riksmu, kad mėgautųsi tuo, kad gali silpną kankinti, retas reiškiny. O šioje grupėje buvo ne vienas, kuris nebuvo iš-

Nusipelnusios pagarbos

Stai auklėtoja Aleksandra Daukšienė kelintas vakaras iš eilės kalbasi su septintokė Vlada. Yra joms apie ką pakalbėti. Vasara Vladai nebuvo sėkminga — teko pabuvoti Vidaus reikalų skyriuje. Nors jai tik trylikai, bet jau linksmosios suaugusių draugijoje, vaišinosi cigarete ir taurele. Kiek mokytoja atidavė mergaitei širdies šilumos, o Vlada atšauri, melagė, veidmainė, lyg kačiuko suveltas sūlių gumulas, kurį auklėtoja pasiryžusi išnarplioti.

Aleksandros grupėje dvidešimt sužalotų likimų, dvidešimt vaikystėje tepatyrusių purvą ir pagiežą.

„Aš gyvenime niekuo netikiu...“, „Jautrumas — tai silpnų žmonių savybė...“, „Aš nenoriu būti geras“, — taip atvirai reiškia mintis jos auklėtiniai.

Nelengva auklėtojai dirbti tokioje grupėje. Kita būtų prašiusi direktoriaus perkelti į ramesnę grupę, o ji tirpdo blogio ledus. Aš dažnai pagalvoju, kad ši jauna pedagogė be galo myli vaikus. Žinoma, mokytojo meilės vaikams, ypač anomaliams, nesutapatinsi su bendražmogiškosios meilės etalonu. Mokytojo meilė vaikui — tai pedagoginis kryptingumas, formuojantis palankų bendravimo foną, tai rūpinimasis vaiko savijauta, vystymusi, tai vaiko ruošimas nugalėti sunkumus. Ir Aleksandros meilė — tai dėmesingumas, jautrus požiūris, bet nenuolaidumas, nesentimentalumas. Jos meilė neišranki — myli ir tuos, kuriuos lengva mylėti, ir tuos,

mokęs jausti, įsivaizduoti, kad ir kitam skauda.

Rodės, niekada šioje grupėje vaikai nedraugaus, nedžiūgaus, nebus linksmi, draugiški. Bet į grupę atėjo dirbti defektologė, turinti didelę patirtį mokytoja Marytė Strukčinskaitė, ir agresyvumas, žiaurumas ėmė tirpti.

Pateikiu dvi vienos mokinės charakteristikas: „Dalia grubi, nesukalbama...“ pati nieko nenori dirbti, truko ir kitiems... Dėl smulkmenų lieja ašaras, draskosi, kandžiojasi...“ „Dalytės elgesys, — rašo Marytė Strukčinskaitė po vienerių metų, — žymiai pasikeitė. Ji jautri ir draugiška, ėmė stropiau mokytis, labai darbšti... elgesys pavyzdingas“.

Visai nedaug truko, kad Dalytė būtų pašalinta iš mokyklos, išbraukta iš prasmingo gyvenimo ir patalpinta į invalidų namus.

Kiekvieno vaiko širdies kampelyje yra paslėpta sava styga, ji skamba sava melodija. Ypač defektologas turi išgirsti šios stygos skambesį, kad galėtų priderinti savąjį. Auklėtojai Marytei pavyko išgirsti itin sunkią mergaitės širdies melodiją, pavyko surasti takelį į jos širdį.

Jau treči metai stebiu mokytojos Aldonos Paršiukaitės santykius su mokiniais. Niekas mūsų mokykloje nemoka taip švelniai, subtiliai bendrauti su paaugliais. Ne kartą teko matyti, kaip kiti irzliai, tulžingai ramina įsisiutėjusius paauglius, o Aldona ramiai, taktiškai, žinoma, reikliai, sutramdo per kraštus besileijančias aist-

ras... Ir ima viską nuo pradžių aiškintis, kas gi kaltas. Ketvirtio amžiaus pedagoginė patirtis susilydžiui su mokytojo pašaukimu subrando į ryškų pedagoginį talentą. Mačiau ne vieną tiek metų išdirbusį mokytoją kaime, mačiau, kaip ne vienas iš jų paskandino inteligentiškumą namų ūkio rūpesčiuose. Nuo ankstyvo ryto plušo darže, šėrė gyvulius, lesino paukščius, neturėdamas laiko net į veidrodį pasižiūrėti, o mokytoja Paršiukaitė, išdirbusi vos ne trisdešimt metų kaime, liko skaidriu mokslo, ypač literatūros šaltiniu. Išsiveržė iš kasdienybės! Jos bibliotekoje rasi naujausią monografiją, susitikęs valandėlei pasikalbėsi apie meno, literatūros mokslo aktualijas. Mes visi didžiujamės tokia gimtosios kalbos mokytoja. Jos vedamos literatūros pamokos tai tikros gerumo, švelnumo, paslaugumo, nuoširdumo pamokos.

Pagalbinėje mokykloje gal ne taip svarbu, jeigu mokinys padarė gramatinę klaidą ar neišsprendė pratimo. Kur kas svarbiau, kad mokinys išmokyti logiškai mąstyti, kad mokytų reikšti savo mintis žodžiu ir raštu, kad turėtų dvasinės energijos produktyviai gyventi, kad turėtų valios sunkumams įveikti, kad būtų pareigingas. Reikia sugebėti nuoširdžiai, betarpiškai bendrauti su anomaliu vaiku.

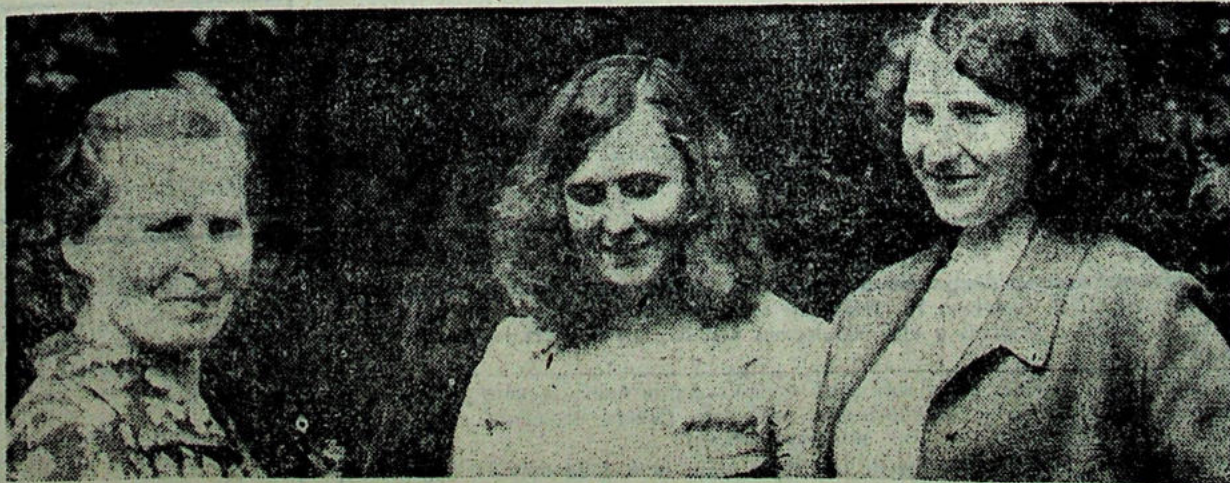
Pavasarij mokykloje-internate veikė rankų darbų paroda. Kas tą parodą matė, visi stebėjosi gražiais rankdarbiais. Tėvams itin patiko mokytojos Aldonos Krupskienės auklėtinų rankdarbiai. Juk visi žino, kad anomalius vaikus sunkiai išmoka ką nors sumeistruoti. Ir štai tokia paroda Tūkstančio eksponatų paroda.

Jeigu vaikystėje mažasis pilietis nepasijus esąs darbo žmogus, kūrėjas — jis niekada nebus jokių vertybių saugotojas. Tik patyrus darbo džiaugsmą, gimsta noras dirbti. Darbo džiaugsmo su niekuo nepalyginsi.

Nors mūsų internate dirba gausus būrys vyrų, tačiau moterys — pats brangiausias turtas. Kas geriau už mokytoją motiną gali pakeisti internatininkui toli likusią mamytę, prie ko jis ilgesio valandėlę galvėlę priglaus, kas papūs skaudamą pirščiuką, kas kiekvieną šeštadienį jį nuplaus, išrūkusią sagą įsiūs.

Mes džiaugiamės, kad mūsų kolektyve dirba Ramulė Vencloviene, Dalia Petronytė, Sofija Ivanauskienė.

J. Danilavičius
Aulelių pagalbinių mokyklos-internato direktoriaus pavaduotojas

Keturiolika metų Svėdasų kolūkio Būtenų fermoje dirba patyrusi melžėja, I klasės meistrė Vanda Niaurienė. Motinos pėdomis pasekė jos dukra Nijolė, devintus metus betriūšianti toje pačioje fermoje. Gausios šeimos atstovė Danutė irgi pasiilko gimtuosiuose Svėdasuose. Įsigijusi fermų operatorės specialybę dirbs Svėdasų tarpukiniame kiaulidžių komplekse.

J. Jūnevičiaus nuotraukoje: Vanda Niaurienė (pirma iš kairės) su dukromis Danute Kazlauskiene ir Nijole Budreikiene.

Šventosios ir Nevėžio pakrantėmis

Atkelti iš žemės

raganės ir kampsis. Sodybos pakraščiuose auga įvairūs dekoratyviniai lapuočiai ir spygliuočiai krūmai. Čia tikras miniatiūrinis botanikos sodas, kurį sukomponavo buvusi mūsų rajono Staškūniškio tarybinio ūkio bitininkė Veronika Stankevičienė.

Markso g. Nr. 22 ir Nr. 26 radome Danutės Prokopienės ir Elenos Serelienės sodybas, kur žaliuoja veja, daug įvairiausių gėlių ir originalių poilsio kampelių. Šios sodybos byloja, kad ukmergietčiai nuoširdžiai myli savo gimtąjį miestą ir išmoningai jį moka puošti nuostabiais žiedais.

O kaip gi kaimo vietovėse, galvojame važiuodami į Deltuvą, kuri yra už 6 km Kėdainių link.

Deltuva — senas istorinis miestelis, išsidėstęs prie Armonos upelio, įtekančio į Šventąją. 1949 m. Deltuvos valstiečiai susibūrė į kolūkį, kurį pavadino „Lenino keliu“. Čia yra gražūs kultūros namai, kuriuos puošia vietos liaudies meistro Simo Nikitino kalto metalo dirbiniai ir medžio drožiniai. Yra visuomeninis kolūkio muziejus.

Čia pat, Veprių link, yra

viena iš gražiausių respublikoje kolūkio karvių melžėjos Bonifacijos Skominienės sodyba. Vos įėję pajutom šventišką, pakilią nuotaiką. Puikūs gėlynai, plačios žalios vejos, pievelės, ideali tvarka ir švara byloja, kad čia gyvena žmonės, kasdien su džiaugsmu sutinkantys žemdirbio darbus, su didžiule meile puoselėjantys grožį, kuris visada ilgam pasilieka lankytojų širdyse.

Kurkliečiai aplankė ir Leonpolio paukštinkystės tarybinio ūkio eksperimentinę Dainavos gyvenvietę, išsidėsčiusią ant dešiniojo Šventosios intako — Storės upelio.

Šios gyvenvietės projektuotojai ir statytojai 1971 m. buvo apdovanoti TSRS valstybine premija. Šiai gyvenvietei „žaliąjį rūbą“ planavo talentingi respublikos kraštovaizdžio architektai Rūta ir Alfonsas Kiškiai.

Kur tik bepažvelgsi, visur puikūs gėlynai, gražiai prižiūrimos vejos pievelės, daug įvairiausių dekoratyvinių medelių ir krūmų.

Važiuojame į Veprius. Tai — sena Šventosios pakraščio gyvenvietė, minima jau 1384 metais. Miestelis įsikūręs ties Riešės ir Geležės upeliais. Čia pat tyvuliuoja

ežeras. Senovėje prie ežero stovėjusi Veprių pilis. Dabar čia senas parkas, kuris gerai derinasi su vėlyvojo klasicizmo stiliaus rūmais.

Miestelio centre — naujai įrengtas skveras. Jame nemažas baseinas su fontanais. Prie baseino skulptūra, vaizduojanti kunigaikščio Gelvonos dukterį Geldutę (autorius liaudies meistras Viktoras Zentelis). Geldutės žvilgsnis nukreiptas per tris vandenius (baseiną, ežerą ir Šventosios upę) į už 10 km esančią tėviškę — Gelvonus.

Ir mes ta kryptimi pasukome per tiltą į kairįjį Šventosios upės krantą, kur stovi Samantonių kaimas. Sanakryžyje liaudies meistro J. Zentelio sukurta akmenų skulptūra „Duona“. Akmenyje iškalta moteris skausmingu veidu žiūri į javy pėdą. Paminklas skirtas septyniems Samantonių kaimo valstiečiams, žuvusiems 1917 m. liepos 25 d. nelygioje kovoje prieš kaizerinius okupantus, norėjusius atimti iš žemdirbių visų metų derlių.

Dabartiniai Samantonys — pirmajam rajone Salomėjos Nėries kolūkio centrinė gyvenvietė, su meile išpuoselėta gėlynais ir dekoratyviniais žiedais. Jau 20 metų čia pirmininku dirba ekono-

mikos mokslų kandidatas Stepas Jankeliūnas, ne tik puikus ūkio šeimininkas, bet ir mylintis gamtą ir grožį žmogus.

Būdami kairiajame Šventosios krante, panorome užsukti į Daumantiškių kaime esančią Alfredos ir Sotero Marcinkų sodybą, kurioje jau dešimt metų veikia „Draugystės“ kolūkio etnografinis muziejus.

Klėtėlėje, gyvenamame name ir kieme sukaupta daug etnografinės vertės turinių eksponatų, kurie vaizdžiai byloja apie mūsų prosenelių ir senelių sunkią tuometinę būrį ir jų pastangas kurti grožį, siekti šviesesnį gyvenimą.

Apsilankėme Kėdainių rajone Darbo raudonosios vėliavos ordino „Rytų aušros“ kolūkio centrinėje Labūnavos gyvenvietėje, kuri 1978 m. sąjunginėje apžiūroje apdovanota TSRS liaudies ūkio pasiekimų parodos garbės diplomu.

Čia yra lyg ir dvi Labūnavos: antroji — išsidėsčiusi žemėliau, arčiau Nevėžio krantų, naujoji — aukštesniau.

Senajoje Labūnavoje daugiau matyti gėlynų, naujojoje — vyrauja žalia veja. Gražiai prižiūrimų vejų fone laisvu išplanavimu susta-

tyti Alytaus eksperimentinio namų statybos kombinato vaikišpalviai namai, papuošti fasadinėmis apdailos plytomis. Prie namų įrengtos terasos, balkonai ir kitos mažosios architektūros formos teikia kiekvienam pastatui individualumo, jaukumo.

Iš Kėdainių kurkliečiai skubėjo į Panevėžio rajono Eriškių kolūkio gyvenvietę, išsidėsčiusią Nevėžio kairiojo intako — patvenktos Upytės pakrantėse. Džiugu pažymėti, kad ilgametis Eriškių kolūkio pirmininkas Alfonsas Giedraitis yra anykštėnas.

Dabar Eriškius sunku atpažinti — platus, gražus laukai, įdėdami šiuolaikinėmis žemės ūkio mašinomis. Gražiai apželdintoje gyvenvietėje kolūkiečiai naudojami ir miesto patogumais, ir kaimo pranašumais. Čia lankosi

gausios ekskursijos iš įvairių respublikos kampelių ir kraštovaizdžiu pasigrožėti, ir gero patyrimo pasisemti, nes ši gyvenvietė tapo kaimo aplinkos tvarkymo apžiūros laureatu.

Ekskursijos dalyviai liko sužavėti žmonėmis, kurie viską čia sodino, įrengė ir prižiūrėjo ne tik sau, bet ir savo vaikams, kad ir jie, kaip tiek medžiai, tvirtai suaugtų su tėviške.

Kurklių kolūkio moterų tarybos suorganizuotos ekskursijos dalyviai pravažiavo ir pamatė tik nedidelę dalį mūsų respublikos. Tačiau liko sužavėti, kad šių susigiminiavusių upių pakrantėse tiek daug gerų gamtos ir grožio būklių, mylinčių savo papročius, ir taip nuoširdžiai kuriančių mūsų šviesią dabartį.

Alb. Cerniauskas

LYGIOSIOS

Anykščių miesto stadione vyko eilinės antrojo rato LTSR „A“ grupės „Nemuno“ čempionato futbolo rungtynės. Vietos „Automobilisto“ komanda susitiko su Telšių „Impulso“ vienuoliuke.

Prasidėjus žaidimui, abi komandos žaidė kovingai, tai vieni, tai kiti sudarydavo pavojingus momentus baudos aikštelėse, bet įvarčių

pasiekti nesisekė. Pirmas kėlinys baigėsi be įvarčių.

Po pertraukos aikštės šelmininkai suaktyvino žaidimą, jie dažniau atakuodavo svečių vartus iš tolimų nuotolių, tačiau jiems nesisekė įmušti įvarčio.

Rungtynės tarp Telšių „Impulso“ ir vietos „Automobilisto“ futbolininkų baigėsi lygiomis: 0:0.

A. Nemunaitis

Redaktorius ST. VINCIONAS

ŽINIOS

APIE PIENO IR MESOS GAMYBĄ ANYKŠČIŲ RAJONO OKIUOSE 1980 m. rugsėjo 1 d.

(pagal ekonomines grupes)

Ūkio pavadinimas	Bendroji pieno gamyba, lyginant su 1979 m. tuo pačiu laikotarpiu		Primeigta pieno 100 ha ž. u. n. cni		Primeigta pieno vidul. iš 1 karvės kg		+ padidėj., - sumažėj. pieno (kg), palyginus su 1979 m. tuo pačiu laikotarpiu		Bendroji mesos gamyba, lyginant su 1979 m. tuo pačiu laikotarpiu		Primeigta mesos 100 ha ž. u. n. cni		Pardavimo valstybei trijų ketvirčių plano su papildoma užduotimi įvykdymas proc.		Parduota valstybei produkcijos proc. lyginant su 1979 m. tuo pačiu laikotarpiu	
	g-ba	%	100 ha ž. u. n. cni	%	kg	%	+	-	g-ba	%	100 ha ž. u. n. cni	%	pleno	mesos	pleno	mesos
I GRUPE																
„Anykščių šilėlis“	103	411	2515	+	76	96	94,4	94	101	100,3	101					
„Gintaras“	99,9	382	2118	-	3	92	112,5	91	76	93	90					
K. Staro	90	354	2007	-	331	87	53,7	86	78	85	83					
„Lenino keliu“	99,7	427	2630	-	1	91	112,5	92	97	102	91					
Surdegis	105	282	1784	+	99	74	23,7	90	64	107	73					
„Svyturys“	100	568	2823	+	2	83	118,8	94	88	94	87					
Sodininkystės t. ūkis	106	433	2839	+	82	98	94,7	99	99	106	97					
Raguvelės t. ūkis	91	275	1704	-	150	117	68,3	83	101	83	116					
Staškūniškio t. ūkis	81	215	1745	-	346	53	34,6	85	80	73	52					
II GRUPĖ																
Andrioniškis	91	262	1899	-	187	78	46,8	91	72	90	76					
„Ateitis“	87	285	1850	-	325	65	53,5	78	66	78	66					
„Atžalynas“	92	300	1839	-	204	55	41,4	90	61	91	64					
„Aukštakalnis“	84	316	1811	-	311	76	53,6	93	87	83	81					
„Aušra“	107	321	1947	+	82	82	58,9	93	72	115	81					
Cerniachovskio	98	346	1863	-	101	77	69,7	91	101	96	78					
Kurkliai	99	334	2237	-	41	94	54,5	89	102	95	89					
Levaniškis	99	366	2605	-	79	58	36,5	96	65	93	59					
„Pirmyn į komunizmą“	99	417	2283	-	108	100,4	69,6	92	88	92	102					
„Už taiką“	94	298	1778	-	163	64	44,5	88	95	91	62					
„Vienybė“	108	287	1927	+	46	85	47,2	84	87	107	80					
Jakšiškio t. ūkis	90	269	2058	-	267	78	56,7	87	73	87	74					
III GRUPE																
„Gimtoji žemė“	93	328	2074	-	233	81	68,4	91	86	88	81					
M. Melnikaitis	97	202	1746	-	117	97	62,9	79	92	82	97					
„Nevėžis“	92	301	2204	+	156	70	51,8	84	80	89	66					
„Puntukas“	87	273	1771	-	348	95	76,2	90	80	81	43					
Skiemonys	94	284	1711	-	141	82	45,1	78	75	79	84					
Svėdasai	104	424	2363	+	34	96	114,7	90	94	98	98					
Naujasodžio t. ūkis	83	165	1669	-	118	69	36,6	97	71	81	70					
Kolūkiuose:	96	335	2050	-	104	82	65,5	89	82	92	83					
Taryb. ūkiuose:	93	290	2059	-	109	86	64,8	90	88	91	85					
Elmininkų ek.p. ūkis	101	449	2258	+	32	101	114,7	87	98	102	103					
RAJONE:	96	326	2051	-	105	83	65,5	89	83	92	83					

Valstybinės statistikos Anykščių rajono informacinė skaičiavimo stotis

Rinko Panevėžio spaustuovės pama rotacine mašina. Indeksas 87262.

234930 Anykščiai. Sagalovo 29. Telefonai: redaktoriaus 5-14-74, red. pavaduotojo 5-14-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiškų ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Коллективнис дарбас» («Коллективный труд») — орган Аникшяйского районного комитета КП Литвы и Аникшяйского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)

Anykščių skyrius, Pergalės 36. Spaudė Ukmergės spaustuvė, J. Janonio 31. Spausdina antradieniais ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11.235 Užsak. Nr. 1516

Reikalinga

Anykščių vaikų jaunimo sportinei-techninei mokyklai reikalingi technikai-mechanikai, treneriai ir vairuotojai. Kreiptis: Anykščiai, Troškūnų g-vė Nr. 3, telef. 5-21-96.

Direktorius

JANINAI KAPOCIENĖ
Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimai mamytei, nuoširdžiai užuojautą reiškia
Anykščių miesto darželio Nr. 2 darbuotojai.

STASEI KISIELIENEI ir KAZIUI PATAPOVUI
Leiskite nors keliais užuojautos žodžiais pagerinti Jūsų skausmą, mirus mylimai mamytei.
Raupečiai, Simoniai, Pakšiai, Kisieliai, Tamoliūnai

Mirus mylimam vyrui ir tėveliui PRANUI TROSCENKOVUI, reiškia gilia užuojautą žmonai ir vaikams.
Balaisiai, Deveikiai, Paškauskai, Kirvelos, Medžiuliai, Radzevičiai

VERONIKAI SUKIENEI
Gilaus liūdesio valandą dėl mylimo vyro mirties nuoširdžiai užuojautą reiškia
Aulelių pagalbinės mokyklos - internato darbuotojai.

VACLOVUI KAUNIECIUI
Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimam broliui, nuoširdžiai užuojautą reiškia
„Gintaro“ kolūkio statybininkai.

GALIAI TROSCENKOVAI
Staigi mirtis atėmė iš Tavo brangiausią žmogų — tėvelį. Nuoširdžiai Tave užjaučiame ir kartu liūdime.
Užuokerių aštuonmetės mokyklos VII klasės mokiniai ir vadovė

Mirus mylimai seseriai, nuoširdžiai užjaučiame bendradarbę DOMICELE LAZDAUSKIENE.

Troškūnų apylinkinės ligoninės darbuotojai

Mirus EMILIJAI RECIUGIENEI, reiškia nuoširdžiai užuojautą velionės šeimai ir artimiesiems.

Troškūnų vartotojų kooperatyvo darbuotojai

Mirus PRANUI TROSCENKOVUI, reiškia nuoširdžiai užuojautą velionio šeimai ir artimiesiems.

Sodininkystės tarybinio ūkio pirminė partinė organizacija

LIUBAI TROSCENKOVAI
Tegu mūsų nuoširdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, mirus mylimam vyrui PRANUI mirus.
Sodininkystės tarybinio ūkio galvijų prieauglio fermos darbuotojai ir specialistai

Nuoširdžiai užjaučiame LIUBĄ TROSCENKOVĄ, mylimam vyrui mirus.
Sodininkystės tarybinio ūkio Selmyniškių fermos gyvulininkystės darbuotojai